

Italien: Tremonti og Sgarbi lancerer nyt italiensk parti, men efterlader et manglende led

7. sept., 2017 – Den tidligere italienske finansminister Giulio Tremonti har lanceret en ny politisk bevægelse ved navn »Rinascimento« (Renæssance; genfødsel), sammen med Vittorio Sgarbi, en kendt kunstekspert, hvor ideen er at genoplive Italiens nationale identitet og suverænitet, baseret på Renæssancens ideer. De har udgivet en bog, *Rinascimento*, hvor Sgarbi adresserer historien og Tremonti adresserer den nuværende, politiske del. Selv om bogen allerede er ude, vil Tremonti og Sgarbi officielt præsentere bogen og bevægelsen den 13. sept.

Bogen 'Rinascimento', skrevet af Tremonti og Sgarbi

Bogen begynder godt: Brunelleschi. Fra dette udgangspunkt, der fremlægges som højdepunktet af renæssanceideen om videnskab og skønhed, gennemgår Sgarbi hele spektret af renæssance- og postrenæssancekunstnere, men mere som et katalog end som et stykke arbejde, der er orienteret mod en opgave.

Med hensyn til den Europæiske Union kræver Tremonti, at man går tilbage til Romtraktaten, hvor suverænitetsindrømmelser blev beskrevet som »undtagelser« og ikke normalitet og kun skulle gennemføres »som sidestillet« (med traktaten, og altså ikke stå over denne, -red.). Han kræver heller ikke udtrykkeligt Glass-Steagall. Man har det indtryk, at det, han

ikke siger, er vigtigere end det, han siger:

For eksempel kræver han investeringer for Afrikas vedkommende, som en løsning på migrationskrisen, men den eneste, konkrete forholdsregel, han foreslår, er at afsætte 1 % af EU's indtægter fra merværdiafgift som hjælp til Afrika. Efter en beskrivelse af dette erkender han imidlertid, at det ikke ville være tilstrækkeligt, og at det, vi virkelig har brug for, er store projekter, men han forklarer ikke dette yderligere.

Med hensyn til Kinas rolle i Afrika er han mere moderat end han har været for nylig, hvor han har advaret om kinesisk ekspansion. Han siger, at Europa må blive involveret med Kina i Afrika og ikke overlade Afrika til kineserne alene.

Denne artikels forfatter har det indtryk, at bogen blev skrevet i hast. Det er f.eks. en spektakulær mangel, at Machiavelli helt er udeladt. *EIR* spurgte Sgarbi om dette gab, da vi havde lejlighed til at tale med ham på et kulturelt arrangement den 2. sept. Sgarbi, der er en narcissist, men også en anti-snæversynet person (inkl. EU- og LGBT-snæversyn), sagde, Machiavelli »måske manglede«, fordi Sgarbis opgave var at tage sig af den figurative kunst og arkitektur, hvorimod den nuværende, politiske del var Tremontis opgave.

Denne mangel var muligvis utilsigtet, men den reflekterer bogens utilstrækkelighed mht. at repræsentere et faktisk instrument til at opnå det mål, som er bogens forfatteres erklærede mål. Det gode er, at bogen vil fremprovokere en national debat, hvor LaRouche-bevægelsen vil intervenere som en autoritet.

At genoplive Italiens identitet og suverænitet vil sige at fokusere på den røde linje, der gennemløber Renæssancens giganter med det formål at identificere den italienske identitets generelle karaktertræk som *imago viva Dei* (i Guds billede), som Dante karakteriserede det i sin Guddommelige

Komedie, og Brunelleschi i sine arkitekturmesterværker, baseret på anti-empirisk videnskab. I denne forbindelse er Machiavelli det manglende led, som det rammende beskrives af Friedrich List i hans afhandling om den politiske økonomis nationale system (*Das nationale System der politischen Ökonomie*).

Foto: Giulio Tremonti (venstre) og Vittorio Sgarbi. I midten detalje fra maleriet Den skumfødte Venus, malet af Sandro Botticelli i 1486.

Valg i Tyskland: Helga Zepp-LaRouche holder hovedtalen på BüSo-valgkonference i Hessen: 'For en ny, retfærdig verdensorden og en kulturel renæssance!'

3. sept., 2017 – Hovedbegivenheden i BüSo's, Bürgerrechtsbewegung Solidaritäts, valgkampagne i delstaten Hessen fandt sted i Frankfurt lørdag eftermiddag, den 2. sept., hvor partiets landsformand Helga Zepp-LaRouche holdt hovedtalen. Hun sagde til publikum, at, i betragtning af de særdeles dramatiske udviklinger på det globale, strategiske niveau, har etablisements partier, med den valgkampagne, de fører, gjort sig selv totalt irrelevante. De ignorerer, at det haster med det nye paradigme med Kinas Bælte & Vej; de

ignorerer det almene vel, og de anser disse begivenheder for at være en trussel mod deres eget globaliseringssystem, der er dømt til undergang, fordi det er ondt, afskyeligt og endda farligt.

Zepp-LaRouche beskrev den sammensværgelse, der oprindeligt kom fra britiske imperiekredse allerede i 2015, for at sikre, at Hillary Clinton blev valgt som USA's nye præsident i november 2016 – dette mislykkedes, og Donald Trump vandt på trods af den udbredte smædekampagne, der blev iscenesat imod ham, en kampagne, der endda er eskaleret siden hans valgsejr.

»Russia-gate«-narrativen er en fabrikeret historie, hvilket blev tilstrækkeligt dokumenteret i *Veteran Intelligence for Sanity's (VIPS')* memorandum til præsidenten. Det, som kredsene bag anti-Trump-kampagnen frygter, er, at han skal genindføre Glass-Steagall og stoppe finansspekulationen; at han måske ville lancere det største, amerikanske infrastrukturprogram nogensinde, med de nødvendige investeringer, der langt overstiger \$1 billion. De frygter, at Trump kunne få USA til at samarbejde med den Nye Silkevej – et koncept med LaRouche-bevægelsen som en vigtig medforfatter: Fra 1988-forslaget om den Produktive Trekant, til 1989-forslaget om den Eurasiske Landbro og den Nye Silkevej, som for første gang blev adresseret i 1996 i Beijing af Helga Zepp-LaRouche. Hun er siden dengang kendt som »Silkevejs-ladyen«.

EU-bureaukratiets massive sabotage af infrastrukturudvikling i Øst- og Sydeuropa har sit sidestykke i Tyskland med sabotage af byggeri af jernbaner ved alle de afgørende forbindelser over grænserne, til Tysklands nabolande. Denne økonomiske degeneration står i modsætning til Kinas koncept med Bælte & Vej Initiativet, med gensidigt win-win-samarbejde med andre stater og et nyt paradigme med en ny og retfærdig, økonomisk verdensorden. Kampen for også at gøre dette til en realitet i tysk politik er på BüSo-partiets dagsorden, som fortsætter ud over valgdagen, den 24. september, sagde den tyske statskvinde. Den offentlige diskussion, der i disse dage er

blevet genoptaget vedr. Transaqua-projektet for at genopfylde Tchadsøen, og vedr. Kra-kanalprojektet i Thailand, udgør to af de store projekter, som har haft en fremtrædende plads på LaRouche-bevægelsens dagsorden i flere årtier; hertil kunne man føje diskussionen om genopbygningen af Syrien som startskuddet til udviklingen af hele Mellemøsten, som også i årevis har været på LaRouche-bevægelsens dagsorden.

Zepp-LaRouche fortsatte med, at, ud over den økonomiske sfære, er en genoplivning af klassisk kultur, en ny, kulturel renæssance, lige så vigtig, idet det, der sluttelig vil gøre menneskeheden menneskelig, er en livslang opdragelsesproces, sammen med de idealer, som Konfucius, såvel som også Friedrich Schiller og Nicolaus Cusanus, formulerede. En harmonisk orden i naturen er afhængig af menneskets konstruktive, moralske impuls, sagde hun og fremførte, at kunst, som nu om dage er blevet grim, med computerspil og lignende modkulturer, atter må blive virkelig kunst, som tilskynder til skønhed og opløfter mennesket.

Hovedtalen, forud for hvilken Wiesbadens Schiller Institut-kor opførte *Verleih uns Frieden* (Giv os fred) af Mendelssohn, og *Arirang* (navn på et bjergpas), den uofficielle nationalsang af begge Korea'er, blev efterfulgt af to medlemmer af den amerikanske LaRouche-bevægelse, der opførte tre klassiske, tyske Lieder: *Mainacht* (Majnat) af Brahms, sunget af Ema Reuter; *Nachtlied* (Nattesang) af Mendelssohn, og *Die Hoffnung* (Håbet), sunget af Sarah Ciampini.

Efter Zepp-LaRouches hovedtale kom en tale om det afrikanske fremstød for udvikling, der understregede Kinas konstruktive rolle, og som blev holdt af Melaku Almu, en etiopier, der har boet i Tyskland i 26 år og har udviklet en god indsigt i tyske anliggender.

[Følg BüSo's valgkampagne på valgportalen](#)

[BüSo's valgbrochure](#)

Valg i Tyskland: Udvikling af Mellemøsten og Afrika er den eneste menneskelige løsning på flygtningekrisen. Af Helga Zepp-LaRouche

28. august, 2017 – Der er ingen, der ved, hvor mange mennesker, der i det forgangne år er druknet i Middelhavet eller er døde af tørst i Sahara – titusinder, måske flere. Arten og måden, hvorpå EU behandler flygtningekrisen, opfattes i hele verden som Europas moralske sår. Pave Frans har ret, når han sammenligner interneringslejrene for flygtninge med koncentrationslejre.

Men forslagene fra de andre partier, der deltager i Forbundsvalgmet, reflekterer hele spektret af fremmedfjendtlig populisme, helt til de absurde forslag som skabelse af alternative arbejdspladser for menneskehandlerne. Forslagene rækker over afskærmning af EU's ydre grænser, »solidarisk« fordeling af flygtninge i EU, forsyning af den libyske kystvagt med »det nødvendige udstyr«, udskiftning af de libyske interneringslejre med FN-ledede lejre til legal indvandring for flygtninge med gode erhvervskvalifikationer, varslingsystemer til tidlig opdagelse af potentielle flygtninge osv. De reflekterer alle den udtalte antagelse, at Afrika i al evighed vil forblive i en tilstand af

underudvikling.

BüSo og Schiller Instituttet har længe foreslået en helt anden politik: et reelt, økonomisk infrastruktur- og opbygningsprogram for hele det afrikanske kontinent. Vi udgår fra det perspektiv, at fattigdom og underudvikling i Afrika – resultatet af århundreders kolonipolitik og, i de seneste årtier, af IMF's betingelsespolitik – kan overvindes for altid gennem et integreret infrastrukturprogram, gennem industrialisering og gennem udvikling af et moderne landbrug.

Til dette formål har vi udarbejdet en rapport med titlen, *Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen*. Et centralt projekt i dette udviklingsprogram, Transaqua-projektet, bliver nu realiseret i samarbejde mellem Kina og Italien. Transaqua bliver det største infrastrukturprojekt i Afrika, hvor ikke-udnyttet vand fra Congoflodens bifloder i 500 meters højde over havoverfladen føres til Tchadsøen gennem et system af floder og kanaler. Gennem dette projekt bliver tolv afrikanske stater forsynet med et system med intern sejlads, elektricitet fra vandkraftværker og anlæg til kunstig vanding af landbrugsjorder, og Tchadsøen, der er indtørret til blot 10 % af sin tidligere vandmængde, bliver igen opfyldt. Dette projekt vil betyde en kvalitativ betydelig forbedring af levestandarden for 40 millioner mennesker

Vi appellerer til de europæiske regeringer om at skabe de rammebetingelser, der gør det muligt for mellemstore og andre firmaer at deltage i investeringer i byggeriet af Transaqua og de andre infrastrukturprojekter, vi har foreslået, og som hermed vil skabe produktive arbejdspladser til mange hundrede millioner mennesker i Afrika. Kina har, med byggeri af jernbaner, industriparker, vandkraftværker osv. allerede sørget for, at mennesker i Afrika for første gang har et berettiget håb om at overvinde fattigdom og underudvikling. Hvis Den Nye Silkevej bliver bygget i hele Afrika, kan Afrika endda i løbet af de næste årtier overgå Kinas økonomiske mirakel!

BüSo er det parti i Tyskland, der ikke blot har ideerne, men som også kan virkeliggøre dem. [Artiklen om vores arbejde igennem årtierne i People's Daily](#) bør læses af alle, der vil være med til at overvinde flygtningekrisen.

Stem på BüSo-partiet, hvis De er interesseret i virkelige løsninger!

Redaktionens bemærkninger:

Helga Zepp-LaRouche, der i Danmark er mest kendt som stifter og præsident af det internationale Schiller Institut, er også formand for det tyske parti, BüSo, (Bürgerrechtsbewegung Solidarität, Borgerretsbevægelsen Solidaritet), og hun er spidskandidat til kanslerposten i Berlin-kredsen til forbundsdagsvalget, der finder sted den 24. september. Læsere, der er specielt interesseret i det tyske valg, kan holde sig løbende informeret på [BüSo's valgportal](#) på BüSo's hjemmeside. *EIR's* 384-sider lange rapport *Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen* er nu også udgivet på tysk – interesserede bedes henvende sig til vores kontor. (Kan også købes som pdf for €35).

[Se en udførlig introduktion på dansk, ved Helga Zepp-LaRouche.](#)

Se også Helgas video-valgspot:

Én infrastrukturverden, der kollapser, og én, der bygges op.

POLITISK ORIENTERING 31. august 2017

Med næstformand Michelle Rasmussen:

»Man kan bruge en linje fra Charles Dickens, hvor han skrev om historien om to byer, men her har vi historien om to verdener, to verdenssyn; det ene er et kollapsende paradigme, hvor man simpelthen har forsømt at investere i moderne infrastruktur, i vedligeholdelse og modernisering af infrastrukturen og har udsultet infrastrukturen, med katastrofale konsekvenser, på den ene side; og så et nyt paradigme ... jeg vil fortælle historien om Schiller Instituttets årtier lange kamp for at realisere nogle nøgle-udviklingsprojekter, som nu faktisk er ved at blive til noget, fordi en stor nation som Kina har besluttet at være med.

Så først begynder vi i Houston. I har alle sammen set billeder og nyhedsdækningen. I Houston har vi en kombination af naturkræfter, hvor orkanen Harvey i USA faktisk er blevet en storm, der har den største mængde regnfald for en enkelt storm, 52 inches (132 cm) – kombinationen af virkelig stærke naturkræfter plus menneskelige fejl, fordi Houstons vandkontrol-system er fra lige efter Anden Verdenskrig, og så har der været forslag om modernisering; det seneste forslag vil koste \$28 mia., men blev ikke til noget. Og nu har de en storm, hvor det mindste beløb, de snakker om, er \$100 mia. Deres system til oversvømmelseskontrol blev her for nylig vurderet og fik et C, som virkelig ringe. Nu er der 50 amter i Texas, som er påvirket. 33 af dem er i nødtilstand, og også 5

amter i Louisiana. Der skulle være 1,7 mio. mennesker, der måtte forlade deres hjem; vi har oversvømmede huse, forretninger, landbrug; ingen elektricitet i tusindvis af hjem; vi har en hel del raffinaderi-kapacitet, der er blevet lukket; vi har en meget vigtig både national og international havn, Houston, som virkelig har taget skade; jernbanenettet, man skønner, at 500.000 jernbanevogne er blevet ødelagt. ...

Helga [Zepp-LaRouche] holdt en hovedtale, der er tilgængelig på dansk på vores hjemmeside, hvor hun sagde – og det var samtidig med, at orkanen Harvey ramte – hvor hun sagde, at kun ved, at vi gennemfører Lyndon LaRouches Fire Økonomiske Love, plus, at USA tilslutter sig Kinas Bælte & Vej Initiativ, kunne vi virkelig få gang i de nødvendige investeringer og moderniseringer.

Denne tragedie i Texas og Louisiana kan nu blive en opvågnings-alarmklokke til borgerne, til politikerne, om, at, nu skal der virkelig ske noget drastisk, og det kan kun lade sig gøre, hvis vi siger, at, nu skal vi ikke bare tale om LaRouches Fire Love; nu skal vi ikke bare tale om, hvor fremragende, det ville være, hvis USA tilslutter sig Bælte & Vej Initiativet, men nu skal det faktisk gøres....«

Lyd:

Dias til mødet...

USA gennemfører sin anden test af B61-12 atombombe

29. aug., 2017 – I går meddelte USA's National Nuclear Security Administration (NNSA), at det havde gennemført sin anden flyvetest af B61-12 atom-tyngdekraftbombe. Testen, hvor to komplette bomber – minus den fysiske atompakke, der får bomben til at eksplodere – blev nedkastet fra et F-15E angrebsfly, »evaluerede våbnets ikke-atomare funktioner og flyets evne til at kaste våbnet«, iflg. NNSA's pressemeddelelse.

Ud over at erstatte forældet elektronik, tilføjer B61-12 en Precision Guidance Kit (PGK) til forbedret nøjagtighed, samt en funktion, der kaldes »dial-a-yeild« (hvilket vil sige, at man kan tilpasse sprængstofmængden til f.eks. et mindre mål – som f.eks. ikke er en millionby), og som kritikere siger sænker tærsklen for anvendelse af atomvåben.

»Den kendsgerning, at man gennemfører test af denne modifikation af atombomben, indikerer, at USA fortsætter et accelereret oprustningsprogram af sit taktiske atomarsenal i Europa, såvel som også, at både Washington og Bruxelles overvejer et scenario med begrænset atomkrig i Europa«, sagde den russiske militæranalytiker Igor Korotchenko til RIA Novosti.

Mikhail Ulyanov, direktør for det Russiske Udenrigsministeriums Afdeling for Ikke-spredning og Våbenkontrol, sagde til RT: »Amerikanske militærspecialister hævder, at denne bombe vil være mere etisk og mere anvendelig, fordi den har en større nøjagtighed og resulterer i mindre katastrofale følger for civile, hvis den bruges over store områder. Dette afstedkommer den konklusion, at, når de anvendes operationelt, så kan sådanne bomber objektivt set sænke tærsklen for anvendelse af atomvåben. Vi ser dette som en negativ hovedeffekt af det igangværende opgraderingsarbejde.«

Ulyanov påpegede ligeledes, »De seneste variationer af B61-12 bomberne er også designet til deployering til territorier i flere NATO-lande i Europa, til brug for en del af de såkaldte atommissioner, der involverer piloter fra alliansens atomvåbenfri medlemslande. Ifølge vores vurdering, så er dette i modstrid med forpligtelserne i Traktaten om ikke-spredning af kernevåben.«

Produktion af B61-12 forventes at begynde i marts 2020.

Foto: B61-træningsenhed, beregnet til jordbesætning. Den kopierer nøjagtigt formen og størrelsen af en »live« B61 (sammen med dens sikkerheds-/væskemekanismer), men indeholder kun inerte materialer.

Bruegel-rapport dokumenterer Kinas fremvækst som en

videnskabsmagt

29. aug., 2017 – En rapport fra Bruegel Research Institute i Bruxelles, forfattet af Reinhilde Veugelers, med titlen, Udfordringen med Kinas fremvækst som kraftcenter for videnskab og teknologi (*The Challenge of China's Rise as a Science and Technology Powerhouse*), giver et interessant billede af udviklingen af videnskab i løbet af den seneste periode, og er ligeledes en indikation af kinesiske videnskabsstuderendes bidrag til udviklingen af videnskab i Europa og USA, som tilbageviser nogle af de myter, der er blevet spredt under den igangværende, opflammede debat om immigration. Forfatteren beskriver Kinas velkendte intentioner om frem til år 2050 at blive hovedproducent af innovationer inden for videnskab og teknologi, som de er godt på vej til at realisere, med Kina, der nu er næststørste bidragsyder til forskning og udvikling på landsbasis og tegner sig for 20 % af verdens totale forskning og udvikling, og kommer ind på en andenplads efter USA mht. andelen af total værdiforøgelse, skabt af højteknologisk varefremstilling.

Kina er nu nummer ét i verden mht. frembringelse af bachelorer med en grad i videnskab og ingeniørvidenskab og leverer næsten en fjerdedel af første universitetsgrader i videnskab og ingeniørvidenskab på globalt plan, og med en tilsvarende tendens inden for Ph.d-grader i Kina, med antallet af doktorer i videnskab og ingeniørvidenskab, der steg mere end ti gange mellem 2000 og 2006. Siden 2007 har Kina tildelt flere Ph.d-grader i naturvidenskab og ingeniørvidenskab end noget andet land.

Denne udvikling vil sluttelig være til fordel for Kina, men det har også været til gavn for USA og Europa, der stadig er vigtige destinationer for kinesiske studerende på højere uddannelser. Kina sender fortsat titusinder af studerende til at studere på amerikanske universiteter. Kinesiske studerende repræsenterer langt den største gruppe af udenlandske Ph.d.-

modtagere i USA og tegner sig for 29 % af alle Ph.d.-grader, der tildeles udenlandske studerende i 2013 og repræsenterer omkring 7 % af alle Ph.d'er, der tildeles i USA. Dette er især tilfældet i matematik og computervidenskab, hvor den kinesiske andel af tildelte Ph.d'er til udlændinge steg til 38 % i 2009. I 2013 kom 57 % af udenlandsk fødte personer i den amerikanske arbejdsstyrke med en universitetsgrad i videnskab og ingeniørvidenskab fra Asien, med Indien i spidsen og Kina på en andenplads. Men Kina tegnede sig imidlertid for en højere andel af indehavere af doktorgrader inden for denne gruppe, 22 % i forhold 14 % fra Indien. Mere end halvdelen af iværksættere i Silicon Valley havde en eller flere immigranter som stiftere. Og udlændinge tegnede sig for 25 % af alle nye patenter, der blev anmeldt i 2006.

Desuden er mange kinesiske studerende (84 %) tilbøjelige til at blive i USA, permanent eller midlertidigt, og bidrager således i deres tidlige karriereforløb til videnskabeligt arbejde i amerikanske institutioner, indtil de vender tilbage til Kina. I øjeblikket bidrager udlændinge i uforholdsmæssig grad til store, amerikanske, videnskabelige præstationer, og de er dobbelt så sandsynlige til at være hovedforfatterne af hyppigt citerede 'varme artikler'. Veugelers klager over, at der ikke er så meget ikke-europæisk indstrømning til europæiske uddannelsesinstitutioner, især med hensyn til asiatisk tilstedeværelse, og opfordrer Europa til at engagere mere med Kina inden for videnskab for at forbedre kvaliteten og tempoet i videnskabelig udvikling. Dette kunne meget vel ændre sig med Bælte & Vejs nye integrationsmekanisme, som bringer Europa og Asien tættere sammen. Veugelers karakteriserer korrekt denne internationale blanding af videnskab som en »dydig« udvikling.

Kinesiske unge står i kø til optagelsesprøve til college.

Forhåbentlig kan den entusiasme, som den kinesiske ungdom udviser for at bidrage til en genoplivelse af Kina gennem deres videnskabelige arbejde også være med til at tænde gnisten til en lignende entusiasme blandt amerikansk og europæisk ungdom for en genoplivelse af videnskabelige præstationer også i deres nationer.

Titelfoto: Kina har overgået USA og Europa i antallet af studerende med en universitetsgrad, og svælget vokser fortsat. Fokus på højere uddannelse i Kina er enormt, især inden for videnskabelig og teknologisk innovation, og vægten ligger på excellence.

EU blokerer for Donau/Ægærkanalen foreslået af Kina

29. aug., 2017 – Den Europiske Unions »Meander-bureaukrater« blokerer for gennemførelsen af kanalen mellem Donaufloden og Ægærhavet og kinesiskstøttede infrastrukturprojekter, iflg. en artikel i dagens *Le Figaro*. Med overskriften »Kina presser på for at forbinde Donau til det Østlige Hav« er denne artikel den anden på to dage om kanalprojektet og er skrevet af avisens græske korrespondent, Alexia Kafales. Hun skriver, at, efter europæiske havne, såsom Athen, og jernbaner, er Kina nu interesseret i europæiske vandveje.

Le Figaro skrev, at forslaget om den græsk-serbiske kanal blev fremlagt i Beijing i sommerens løb, for den græske premierminister Alexis Tsipras og den serbiske præsident Aleksander Vucic, inden for rammerne af det store kinesiske design for de »nye silkeveje«, som blev initieret af præsident

Xi Jinping.

Artiklen tilføjer, at projektet ville koste \$17 mia. og tage ti år at bygge, og ville kræve, at Moravafloden (biflod til Donau) blev sejlbar for store flodskibe i hele flodens 346 km lange løb, og ligeledes Axiosfloden i hele dens 275 km lange løb, og ville ligeledes kræve en kanal til at forbinde disse to floder. Projektet ville omfatte byggeri og operation af vandkraftværker i hele dets længde. Det må tage i betragtning spørgsmålet om kunstvanding af landbrugsjorder, som projektet går hen over.

Artiklen rapporterer, at China Gezhouba Group Corporation har gennemført forundersøgelser af, hvorvidt det giver Kina en ny og hurtigere måde at transportere sine produkter til hjertet af det Gamle Kontinent. Selv om artiklen hævder, at Kina har udvist nogen tilbageholdenhed over for projektet, så bemærker den, at den Europæiske Unions bureaukratiske slingren frem-og-tilbage mht. at godkende sådanne projekter er det største problem og påpeger tilfældet med højhastigheds-jernbaneprojektet mellem Ungarn, der er en EU-medlemsstat, og Serbien, der ikke er det. Det er blevet opsat af EU til trods for, at både Serbien og Ungarn desperat ønsker projektet.

Figaro konkluderer: »Den Europæiske Union hilser ikke kinesiske investeringer i Balkan velkommen, som ofte ses som et nem indgangsport, eftersom området har behov for kapital og infrastruktur. Dette vil sandsynligvis forsinke projektet for en kanal på Balkan, der forbinder Donau med Ægæerhavet.

Se også *Schiller Instituttet (engelsk)*:
<http://newparadigm.schillerinstitute.com/media/dragan-duncic-the-danube-morava-varadaraxios-aegean-sea-waterway-and-the-silk-road-economic-belt/>

Økonomisk genrejsning i Europa: Verden på hovedet

19. aug., 2017 – I går i Bruxelles talte Bert Colijn, seniorøkonom i ING Bank, om »moderat vækst« i Eurozonen, men, da han henviste til data i en opdatering fra 14. aug. fra Eurostat-kontoret, blev han tvunget til at rapportere, at industriproduktionen i virkeligheden var faldet med 0,6 % på månedsbasis i juni, hvilket omstødte en vækst på 1,2 % i maj, og at vækst i industriproduktion på årsbasis faldt til 2,6 % i juni i forhold til 3,9 % i maj.

»Det er noget skuffende, at produktionen stadig ikke er kommet op på niveauet før krisen«, sagde Colijn. »Med begyndelsen af krisen for nu ti år siden, ligger industriproduktionen stadig på 6,5 % under toppunktet.« Ikke desto mindre talte økonomeren om en »overraskende vækst i Eurozonen«, der »kunne fortsætte i anden halvdel af året.«

Men, juli måneds Purchasing Managers Index for varefremstilling markerede dets svageste resultat i seks måneder. »Den dårlige start på kvartalet kunne også ses i andre undersøgelser, hvilket kunne betyde, at 3. kvartals BNP vil blive lidt svagere end i årets første halvdel, men det ville stadig føre til en sund vækstrate i BNP på 2 % årligt for 2017«, sagde Colijn.

Men, europæiske økonomer er imidlertid generelt blevet overbegeistrede, når de opdagede, at et spring fra 0,1 % til 0,2 % inden for en måned, eller blot et kvartal, betød en fordobling af væksten og et umiddelbart økonomisk boom i Eurozonen ...

Foto: Se, når begge dine lommer er tomme, er du jo godt nok fattig – men når kun den ene lomme er tom (der ligger en kobberslant i den anden), har du jo, ifølge sagens natur, haft

50 % 's fremgang og er nu kun halvt så fattig ... logik, eller – kan vi gøre det lidt bedre? Sammen? (-red.)

Tremonti advarer om et nyt finanskrak

14. aug., 2017 – Den tidligere italienske økonomiminister Giulio Tremonti advarede om en forestående brist af den globale finansboble i et interview til Corriere della Sera.[1]

Tremonti er netop vendt hjem fra en række konferencer i USA.

»Efter 2007 er årsagerne til krisen her stadig«, siger han. »Overfloden af likviditet, der forårsagede krisen for ti år siden, er i dag eksponentielt større. Finanssektoren gennemgår for tiden en frygtindgydende genetisk mutation. Alle elementerne, der frembringer de famøse bobler, er alle til stede.«

Folk tager af sted på ferie i en afslappet atmosfære, men, »der bør finde et minimum af refleksion over den nuværende situation sted«. Han fortsatte, »Konfronteret med Bastillen, spurgte Ludvig XVI, om der var en opstand; de sagde til ham, at det var en revolution, men han blev ved med at tro, det var en opstand, og vi ved, hvordan det endte ...«

»Nutidens centralbanker minder mig om de franske generaler, der var fuld af selvtillid og tilfredse med Maginot-linjen og ignorerede forbrændingsmotorens politiske magt. Fra Tulipan-krisen og til Louisiana-krisen lærer historien os, at bobler og uro fremkommer, når virkeligheden ignoreres, eller opdigtes.«

Vil det hele ende som i 2009?

»Det ville være et mirakel, hvis der ikke var en boble. Churhill sagde, at der ikke var to verdenskrige, men kun én, med en lang våbenstilstand imellem. Efter min mening trues vi af en lignende situation i dag.«

Om bail-in: »I 2008 var banksystemerne i Tyskland, Frankrig og U.K. bankerot, og af denne grund kom statslige bail-outs omgående. Disse regeringer var ikke mere intelligente end vi er [i Italien]; vore banker havde vanskeligheder, men var ikke bankerot og blev ramt af krisen flere år senere. Interventioner var betinget af absurde regler for statslig hjælp. Bail-in fødtes mod bankers moralske faremoment, men i stedet for at forbyde moralske faremomenter, eller indføre fartgrænser, bremsede de op ved hjælp af krav til egenkapital og erstattede forsikringsselskabet. I tilfælde af defekter, betaler nu bankindskyderne i stedet for skatteborgerne.«

Foto: Italiens tidligere økonomiminister, professor Giulio Tremonti.

[1]

http://www.corriere.it/economia/17_agosto_14/tremonti-dieci-anni-crisi-cause-problemi-sono-ancora-li-ddab09ae-8055-11e7-a3cb-7ec6cdeeea93.shtml

Den gode og den dårlige regering

og borgernes tro på fremtiden.

Af Helga Zepp-LaRouche

Den kamp, der netop nu udspilles i USA mellem på den ene side denne »u-hellige alliance« og de efterretningstjenester, der stammer tilbage fra Bush/Obama-perioden, og på den anden side, en patriotisk gruppering af 'whistleblowers' og Trumps vælgerskare, er ikke et internt, amerikansk anliggende – det er af højeste, strategiske betydning. Hvis de neokonservative får overtaget, er der redt op til en global krig mod Rusland og Kina. Men, hvis det på en anden side gennem efterforskning kan bevises, at hele narrativen om Trumps angivelige »aftalte spil« med Rusland er en »Brennan-operation« sådan, som den ansete journalist Seymour Hersh understreger, så står det amerikanske samfund foran en katarsis, en renselsesproces, der kan sammenlignes med den anden amerikanske revolution. For, det virkelige »aftalte spil« består nemlig ikke mellem Trump og Putin, men derimod i briternes og amerikanske efterretningstjenesters nøjagtigt verificerbare manipulationer i forsøget på at gennemføre et kup mod den valgte, amerikanske præsident.

Download (PDF, Unknown)

Tysklands udenrigsminister

Gabriel angriber igen USA's nye sanktioner mod Rusland

9. aug., 2017 – Den tyske udenrigsminister Sigmar Gabriel (SPD) angreb igen de seneste, amerikanske sanktioner mod Rusland.

»Det er vigtigt for os, den såkaldte Vesten, at holde sammen«, sagde han iflg. TASS. »Loven om gennemførelse af sanktioner, der blev vedtaget i sidste uge, er til skade for dette sammenhold.«

Han sagde, at han mente, den amerikanske præsident Trump havde behov for »en tæt koordinering [med europæiske partnere], før han håndhævede sanktionerne. Desuden er sanktioner mod europæiske selskaber totalt uacceptable.«

Han sagde også, »Samarbejde mellem russere og amerikanere er nødvendig i Syrien, Libyen og Ukraine, i kampen mod Islamisk Stat og i mange andre spørgsmål«, lød TASS' rapport.

Foto: Den tyske udenrisminister Sigmar Gabriel.

Historisk aftale mellem Italien og Kina om Tchadsøen

7. aug., 2017 – Støttet af deres respektive regeringer, underskrev det italienske ingeniørfirma Bonifica Spa og PowerChina, et af Kinas største, multinationale selskaber, en hensigtserklæring om samarbejde omkring undersøgelse, og sluttelig udførelse, af konstruktion af det største infrastrukturprojekt, der nogen sinde er besluttet for Afrika,

og som er det integrerede projekt for vandoverførsel, energi og transport ved navn Transaqua.

Erklæringen blev underskrevet under et møde mellem de eksekutive ledere af de to selskaber i Hangzhou den 6.-8. juni i overværelse af den italienske ambassadør til Kina, men det blev først kendt i begyndelsen af august.

Transaqua er en idé, der blev udviklet af Bonifica i 1970'erne, om at bygge en 2.400 km lang kanal fra den sydlige region af den Demokratiske Republik Congo, og som ville opfange bifloderne på Congoflodens højre bred gennem dæmninger og reservoirer og, gennem tyngdekraften, bære op til 100 mia. m³ vand om året til Tchadsøen med det formål at genopfylde den skrumpende Tchadsø, og desuden producere elektricitet og rigeligt vand til overrisling. Kanalen ville blive en hovedtransportinfrastruktur for det centrale Afrika.

I de seneste årtier er situationen omkring Tchadsøen blevet mere og mere eksplosiv og presserende. Mens udtørringen af søen har fremtvunget en masseemigration til Europa, er forarmelsen af regionen blevet en frugtbar grobund for rekruttering af terrorister til Boko Haram. Selv om Transaqua tilbød en løsning på disse problemer, har vestlige nationer og institutioner hidtil afvist at acceptere det, med finansielle og ideologiske påskud.

Takket være LaRouche-organisationens kamp i alle disse år, sammen med ophavsmændene til Transaqua-ideen, kan dette projekt nu blive til virkelighed inden for rammerne af Bælte & Vej Initiativet. *EIR* og Schiller Institutet har gjort det muligt for Kommissionen for Tchadsøens Bækken (LCBC), under nigeriansk lederskab, og ophavsmændene til Transaqua at komme sammen, og at Transaqua er blevet anerkendt som den eneste, realistiske løsning. I december 2016 underskrev LCBC et forståelsesmemorandum med PowerChina og arrangerede sluttelig kontakt mellem de italienske og kinesiske selskaber.

Den nigerianske minister for vand, Suleiman Adamu, der talte om 2016-MOU'en til *Nigeria Tribune* den 25. juli, bemærkede, at PowerChina hr ansvaret for den interne overførsel i selve bækkenet. »Kina gør præcis det samme, de overfører vand fra det sydlige Kina til det nordlige Kina. Lige som Nigeria har det sydlige Kina mere vand end det nordlige Kina. I den nordlige del er nogle områder halvtørre, så de overfører vand. Kanalen, de byggede, er på i alt omkring 2.500 km, og det er Fase 1.

Leder af LCBC, engelske Abdullahi Sanusi, har udtrykt sin overbevisning om, at det nye samarbejde vil lykkes med at »blive en del af god historie og bringe håb til dem, der ikke har nogen stemme«.

Se også: »EIR Brings Transaqua Plan, BRICS to Lake Chad Event«, *EIR*, 5. dec. 2014.

Sanktioner mod Rusland: Et kup mod USA's Forfatning – Tyskland må forsvare sine interesser! Af Helga Zepp-LaRouche

Tyskland må, ligesom alle andre berørte stater, sætte sig til modværge mod USA's fordring på amerikanske loves ekstraterritoriale gyldighed, hvilket strider mod Folkeretten. Det rette forum for dette ville være FN's Generalforsamling, som begynder i september, og som er den indlysende forsamling til at vinde gehør for Folkerettens gyldighed.

Men det allervigtigste er imidlertid at etablere en fuldstændig ny og højere politisk platform for relationer mellem nationer. Den nuværende kurs for sanktioner, modsanktioner, handelskrig, optrapning af geopolitiske provokationer, stedfortræderkrige – hvor skal det ende? I en stor atomkrig?

Hvis vi tyskere har lært noget som helst af de to verdenskrige i det 20. århundrede, så bør vi nu energisk gribe initiativet og ikke alene sætte en ny ruslandspolitik på dagsordenen, men også tage imod Kinas tilbud om et win-win-samarbejde omkring byggeriet af den Nye Silkevej og sammen med Rusland, Kina og andre nationer genopbygge Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, der er blevet ødelagt af Blairs, Bush' og Obamas krige, og ligeledes udvikle Afrika.

Download (PDF, Unknown)

Tyskland: Hade-storm imod FDP-leder Christian Lindner for at opfordre til konstruktiv dialog med Rusland

8. aug. 2017 – I kølvandet på formand for det tyske parti, Freie Demokratische Partei (FDP), Christian Lindners politisk ukorrekte opfordring, den 4. aug., til en fordomsfri genstart af dialog med den russiske præsident Vladimir Putin, inklusive midlertidigt at tolerere (men ikke anerkende) Ruslands

genforening med Krim, er en stor hade-storm imod ham brudt ud i mainstreammedierne, såvel som også i den tyske regering og de regerende partier, CDU og SPD. Dette er paradoksalt for Socialdemokraterne (SPD), eftersom Lindner refererede til Willy Brandts »Ostpolitik« fra for 50 år siden, på den Kolde Krigs højdepunkt, på det tidspunkt, hvor SPD's formand Willy Brandt var kansler.

Nu har SPD's kanslerkandidat Martin Schulz ikke sagt et ord om sanktionerne, Rusland og relaterede spørgsmål i de seneste par uger. 'De Grønne' er anti-russiske og har også sluttet sig til fordømmelsen af Lindner. Han har imidlertid fået støtte fra formand for Linke-gruppen i Forbundsdagen, Sahra Wagenknecht.

Henvisninger til den gamle »Ostpolitik« er fint nok, kommenterede Lyndon LaRouche i dag, men de tilhører det gamle paradigme. Det nye paradigme er den Nye Silkevej, som Lindner desværre ikke nævner.

Men foreløbig har Lindner ikke trukket sig: Han skrev i går på sin Facebook-side, at han undrede sig over denne hade-storm, eftersom han »blot havde sagt offentligt, hvad de fleste mennesker alligevel tænker og gør bag scenen«.

I dag siger han til *Bild Zeitung* i et interview, som tabloidavisen har givet overskriften, »Was soll der Kuschelkurs mit Putin, Herr Lindner?« (tilnærmelsesvis, Hvad er der med hygge-kursen over for Rusland, hr. Lindner?), at, selv om han holder fast i sanktionerne mod Rusland som alle andre, ønsker han ikke at »acceptere truslen om en eskalerende spiral og et våbenkapløb«. Lindner siger, at forbedringer i relationerne med Rusland ikke vil begynde med de store spørgsmål, men med de mindre, og at det bør afprøves af vestligt diplomati. Han har aldrig krævet mere end dette, fastslår Lindner, og derfor undrer han sig over, hvorfor der er et sådant hysteri over for hans anskuelser.

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=20984>

Foto: FDP-formand, Christian Lindner.

Leder af det tyske Frie Demokratiske Parti opfordrer til genstart af konstruktiv dialog med Rusland

5. aug., 2017 – Fortjenesten for offentligt at have sagt noget mere fornuftigt i den igangværende, ophedede tyske debat om den amerikanske Kongres' politik for sanktioner, går til Christian Lindner, formand for de liberale Frie Demokrater (Freie Demokraten eller die Liberalen; FDP). Som så mange andre for tiden, fordømte han sanktionerne som værende i modstrid med folkeretten og derfor totalt uacceptable for Europa, Tyskland og mange andre lande.

Men han tilføjede et nyt aspekt: Han sagde, det er på høje tid at drøfte fremgangsmåden mht. Rusland. Der bør stilles et forslag til præsident Putin, som han kan acceptere uden at tabe ansigt (det er nu ikke Putin, der taber ansigt, men derimod Vesten), så en konstruktiv dialog om løsningen på politiske uoverensstemmelser kan indledes. Lindner sagde ligeledes, at man bør bryde et tabu: Uden rent formelt at anerkende den såkaldte russiske annektering af Krim, bør Vesten tolerere situationen med Krim som en »forlænget midlertidig foranstaltning«, der i øjeblikket ikke kan løses.

Vil Lindner få støtte fra andre ledende politikere? Økonomiminister Sigmar Gabriel, der for nylig krævede en ny fremgangsmåde med pragmatisk »Ostpolitik«, har nu chancen for at tilslutte sig Lindner, også i betragtning af det faktum, at

Gabriels Socialdemokrater overvejer at danne en koalition, der inkluderer FDP efter forbundsdagsvalget den 24. september. Foreløbig har FDP sagt, de foretrækker en koalition med kansler Angela Merkels CDU, men CDU har fuldt ud støttet sanktionerne mod Rusland, og ledende Kristendemokrater (CDU) har endda offentligt udtalt sig imod Nordstream 2-gasledningsprojektet.

Foto: Leder af FDP, Christian Lindner.

Tyske maskinbyggere i VDMA: Der er kredse i EU, der er lige så dårlige som USA's Kongres

5. aug., 2017 – Under en baggrundsdiskussion om anti-sanktionserklæringen, som de tyske maskinarbejdere i den Tyske Værktøjsindustri-sammenslutning (VDMA) udstedte den 3. aug., sagde en kilde i organisationen, at det er én ting at trække strengen imod den amerikanske Kongres' planer; men det er lige så vigtigt, også at trække strengen i selve Europa imod kredse her, der sandsynligvis vil forsøge at gøre det samme som Kongressen. Kilden ville ikke specificere, hvilke »kredse«, han refererede til, men sagde, VDMA opfordrer den tyske regering til også at stå fast over for disse interne EU-brushoveder.

To af disse, der kunne være blevet nævnt, hvis omtalte kilde havde villet det, gik faktisk selv offentligt ud: I en noget primitiv propagandaartikel imod Putin og Ruslands Gazprom, citerede Tysklands førende massetabloid *Bildzeitung* medlem af

Forbundsdagen, Michael Fuchs (CDU) for at sige, »de tidligere sanktioner mod Rusland havde ingen virkning. Det er grunden til, at de nye, amerikanske sanktioner er fornuftige. Jeg er imod Nordstream 2. Allerede nu importerer vi for meget naturgas fra Rusland – mere end 35 %. Vi bør importere mere fra andre lande«. Og medlem af EU-parlamentet, Elmer Brok (CDU), sagde til *Bildzeitung*, at han er modstander af USA's sanktioner, men desuagtet, »så er Nordstream 2 et rent strategisk projekt fra den russiske stats side for at lægge pres på Polen og Ukraine gennem råmateriale-bojkotter«. Nordstream-gasledningen var ikke til nogen fordel for Europa og Tyskland, hævdede Brok. Broks ekstreme russofobi var allerede synlig under Euromaidan i Kiev i slutningen af 2013/begyndelsen af 2014, og som han helhjertet gik ind for.

VDMA-kilden sagde også, i øvrigt, at den virkeligt svage flanke i Tyskland og Europa er bankerne: Som det ses i tilfældet Iran, så udsteder de ikke kredit af frygt for selv at blive mål for sanktioner. Allerede ingen penge til forretninger med Iran, og ingen penge til forretninger med Rusland som den nye trussel.

Den Europæiske Union udvider sanktioner mod Rusland

4. aug., 2017 – I dag udvidede den Europæiske Union sanktioner mod Rusland og føjede endnu 3 personer og 3 selskaber til listen over dem, der allerede er underlagt restriktive forholdsregler pga. deres involvering i overførsel af Siemens Selskabets gasturbiner til Krim.

De tre personer er Ruslands viceenergiminister Andrei

Cherezov, departementschef i Energiministeriet Evgeny Grabchak og direktør for Technopromexport, Sergei Topor-Gilka. Technopromexport og Ineravtomatika er to af de selskaber, der er føjet til listen.

En EU-erklæring, udstedt i dag, fremfører, at »etablering af en uafhængig energiforsyning til Krim og Sevastopol støtter deres separation fra Ukraine og underminerer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed. Gasturbiner er et vigtigt element i udvikling af nye kraftværker«.

Ifølge RT, responderede Ruslands Udenrigsministerium til de nye sanktioner og kaldte dem »uvenlige og uberettigede«, og de forbeholdt sig ret til at indføre gengældelsesaktioner samtidig med at understrege, at Rusland stadig søger at opretholde økonomisk samarbejde med EU og med Tyskland.

»Vi er skuffede over politiseringen af spørgsmålet, der er blevet reduceret til det absurde«, lød erklæringen. Den fremførte, at en »løs fortolkning« af sanktionspolitikken, benyttet af den tyske regering, der krævede indførelse af nye sanktioner, »er i direkte modstrid med både folkeretten og princippet for internationale relationer«. Den kom desuden med advarslene, »ansvaret for alle eventuelle økonomiske omkostninger, der afholdes af Siemens og andre tyske selskaber, der arbejder i Rusland, til fulde falder på EU, såvel som på den tyske regering«.

Foto: En turbine i Siemens Gasturbinefabrikken i Berlin, Tyskland, 2. marts, 2017.

Det er et internationalt anliggende at stoppe kuppet imod Trump. LaRouche PAC Internationale Webcast, 4. august, 2017

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at dette ikke blot er en vedtagelse i Senatet, eller i Kongressen; men dette handler om præsidenten i amerikansk historie lige fra USA's grundlæggelse. For det, som denne vedtagelse gør, er, at den fuldstændig omstøder den Amerikanske Forfatning, der giver præsidenten beføjelserne til at bestemme udenrigspolitik. I henhold til den aktuelle situation, efter at Kongressen (Repræsentanternes Hus) og Senatet med dette overvældende flertal vedtog at indføre sanktioner, så, hvis præsident Trump ønskede at omstøde dette, skulle han sende et brev til Kongressen; og Kongressen er forpligtet til at svare inden 30 dage for enten at godkende eller afvise det. Det betyder, at Kongressen kaprer beføjelsen til at bestemme politikken fra præsidenten. Jeg tror, det amerikanske folk hellere må se at vågne op til den kendsgerning, at det, der her bliver fjernet, er den Amerikanske Forfatning.

Download (PDF, Unknown)

Jason Ross: Godaften. Det er fredag, 4. august, 2017. Jeg er aftenens vært, og vi er meget glade for at have med os i studiet som vores særlige gæst, Helga Zepp-LaRouche via video fra Tyskland. Godaften, Helga.

Helga Zepp-LaRouche: Godaften, hvordan går det?

Ross: Fint! Som en lille indledning til aftenens show, før vi hører fra Helga, så så vi i denne uge, at Donald Trump underskrev loven om sanktioner, der blev vedtaget af Huset og Senatet – HR 3364 – der indfører sanktioner mod Iran, Nordkorea og Rusland. En del af loven hævder som selvfølgelig, at Rusland blandede sig i det amerikanske valg; en del af loven siger, at USA aldrig vil anerkende Krim som en del af Rusland; og loven binder præsidentens hænder på mange måder mht. sanktioner mod Rusland og mange diplomatiske prioriteringer, diplomatiske krav, der er vedtaget af Huset og Senatet snarere end gennem den udøvende gren (præsidenten). Donald Trump underskrev i denne uge loven og udstedte en erklæring i forbindelse med underskrivelsen, mht. de dele af loven, han finder forfatningsstridige. I går tweetede Trump, at »Vores relation med Rusland er på det laveste og farligste punkt nogensinde. Et meget farligt lavpunkt. Det kan I takke Kongressen for«, siger han.

Rusland responderede ved at kræve udvisning af et vist antal amerikanske diplomater ned til samme niveau som russiske diplomater i USA; noget lignende det, præsident Obama gjorde med russiske diplomater og russisk diplomatejendom, osv. Det betyder overordnet set, at det virkelig øger presset på de amerikansk-russiske relationer og gør det meget vanskeligt for Trump at gennemføre ét af sine kampaneløfter, som var en potentiel opnåelse af detente med Rusland. Med hans berømte ord, »Det er ikke dårligt at komme godt ud af det med Rusland; det er en god ting.«

Jeg vil gerne have Helga på nu for at tale om vores syn på dette. Jeg ved, din mand, Lyndon LaRouche, har sagt, at, hvis dette kup mod Trump lykkes, så vil det virkelig lægge truslen om atomkrig op på bordet. Hvad er din mening om situationen?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at dette ikke blot er en vedtagelse i Senatet, eller i Kongressen; men dette handler om præsidenten i amerikansk historie lige fra USA's grundlæggelse. For det, som denne vedtagelse gør, er, at den

fuldstændig omstøder den Amerikanske Forfatning, der giver præsidenten beføjelserne til at bestemme udenrigspolitik. I henhold til den aktuelle situation, efter at Kongressen (Repræsentanternes Hus) og Senatet med dette overvældende flertal vedtog at indføre sanktioner, så, hvis præsident Trump ønskede at omstøde dette, skulle han sende et brev til Kongressen; og Kongressen er forpligtet til at svare inden 30 dage for enten at godkende eller afvise det. Det betyder, at Kongressen kaprer beføjelsen til at bestemme politikken fra præsidenten. Jeg tror, det amerikanske folk hellere må se at vågne op til den kendsgerning, at det, der her bliver fjernet, er den Amerikanske Forfatning. Jeg vil tro, at alle amerikanske patrioter, der elsker Amerika – og jeg ved, at det amerikanske folk generelt er meget patriotisk – de må forstå dette moment. For, dette kan ikke være tilfældet, og forblive ignoreret. Dette har så mange implikationer.

Min mand, Lyndon LaRouche, sagde, at, hvis dette består, er vi tilbage til en umiddelbart overhængende konfrontation med Rusland – og også Kina – som vi var under Obama-administrationen og de neokonservatives kontrol; som har kontrolleret USA's politik under to embedsperioder under George W. Bush, og to perioder under Obama. Det var disse neokonservative, der var fuldstændig oprørt over, at en systemisk 'outsider', eller en person, der ikke tilhørte systemet – som Donald Trump – vandt valget. Jeg husker klart, at, den 21. januar, havde den britiske avis *The Spectator* allerede en overskrift, der lød, at det blot var et spørgsmål om tid, før man ville få Trump ud af embedet gennem impeachment (rigsretssag), gennem et kup, eller gennem politisk mord! Processen frem mod impeachment er helt i gang, som I ved. Det er netop blevet offentliggjort, at Robert Mueller, den særlige rådgiver, allerede har en 'grand jury' (juridisk enhed, der kan undersøge og afgøre, om der er belæg for at anlægge en strafferetssag, -red.), der angiveligt skulle være hemmelig; men der har igen været et læk til *The Guardian* og andre medier. Så formålet med dette er tydeligvis

at fremme en eller anden historie, der viser bånd fra Trump eller hans team til Rusland.

Lad mig understrege dette helt klart. Sandheden om dette her skal ud. Det er rent historisk af den allerstørste betydning, at VIPS-organisationen – *Veteran Intelligence Professionals for Sanity* – tidligere højtplacerede efterretningsfolk fra diverse amerikanske efterretningsorganisationer, for omkring en uge siden sendte et memorandum til præsident Trump; hvori de fastslog, baseret på deres indiskutable ekspertise og kriminaltekniske beviser, at der ikke fandt nogen russisk hacking sted. I stedet var der tale om et insider-læk; der var nogen, der simpelt hen downloadede data fra DNC-computerne, og som dernæst maskerede det hele, som om det var blevet udført af russerne. At efterforske dette og diskutere disse resultater fra VIPS-memoet, er den vigtigste måde, hvorpå dette kup kan køres af sporet. Heldigvis har ét af de kongresmedlemmer, der var modig nok til at stemme imod denne uhyrlighed – Dana Rohrabacher – allerede kommenteret VIPS-memoet. Jeg mener, at vi må mobilisere den amerikanske befolkning til at kræve, at Kongressen indbyder VIPS-repræsentanterne til at aflægge forklaring, til at fremlægge deres beviser, og ligeledes bestræbelserne fra sådanne personer som kongresmedlem Nunes, der efterforsker, hvem det var, der afslørede dette, hvem, der lakkede. Og ligeledes senator Grassleys bestræbelser for at gøre det samme; det må støttes. Derudover mener jeg generelt, at denne Kongres fuldstændig har bragt sig selv i miskredit. Kongressens anerkendelses-rate er lige nu, iflg. de seneste opinionsmålinger, kun 10 %; det er ligeledes et historisk lavpunkt, mener jeg.

Men jeg mener, det nu afhænger af det amerikanske folk; og man bør finde alle mulige organisationer og institutioner, der repræsenterer folket, og som støtter præsident Trump. Retfærdigheden må ske fyldest; de, der lakkede, må gøres til genstand for efterforskning; og sandheden må genoprettes.

Dette er af den største, strategiske betydning. Dette er ikke blot en intern, amerikansk affære; jeg mener, at russernes karakteristik, at dette er en intern kamp, ikke er korrekt. Jeg mener, at dette er noget langt mere dystert. Den tidligere våbeninspektør i Irak, Scott Ritter, som var våbeninspektør under Irakkrigen, kom med en dybtgående karakteristik. Han sagde, den kendsgerning, at der var denne totale enstemmighed i de amerikanske medier, FBI, andre amerikanske efterretningstjenester og næsten enstemmighed i begge Kongreshuse; hvordan får man en sådan fuldstændig – i Tyskland ville man sige »Gleichschaltung«, ensretning – hvordan får man et sådant enstemmigt kor? Scott Ritter peger på spørgsmålet om, at dette peger på en langt mere generel sammensværgelse, der finder sted i det amerikanske samfund. Jeg ved, at folk normalt bliver meget enerverede, når man nævner ordet »sammensværgelse«, men jeg mener ikke, der findes andre ord, der kan karakterisere det, der foregår. Man har det, folk nu om dage kalder »deep state«, og som forsøger at omstøde valget af en amerikansk præsident; og så har man briternes rolle i alt dette her. Jeg mener, at der er en indsats fra Det britiske Imperiums side, efter en genetablering af kontrollen over amerikanske institutioner, for at gå tilbage til det, vi engang havde med de neokonservative i 1992 – Wolfowitz-doktrinen; og som var ideen om, at USA aldrig skulle give noget andet land eller nogen anden gruppe af lande lov til at overgå USA's militærpolitiske eller militære magt. Det var et kup, udført af de neokonservative efter Sovjetunionens kollaps, og de gik frem for at forsøge at etablere en unipolær verden. Jeg mener, at dette præcist kommer til udtryk i det, Kongressen gjorde med disse sanktioner, og det betyder gennem implikation, at gå tilbage til konfrontationen med Rusland, og selvfølgelig en genoptagelse af spændingen i relationerne med Kina.

Dette er en krigssti. Dette har utrolige implikationer. Jeg vil blot nævne et par stykker af dem. For det første, så reagerede premierminister Medvedev meget skarpere end

præsident Putin. Han sagde, at dette afslutter håbet om en forbedring mellem USA og Rusland. Så var der diverse kommentarer i kinesiske publikationer, der tilbød at hjælpe Rusland mod virkningerne af sanktionerne; og som ligeledes sagde, at dette blot vil betyde en meget tættere forhold mellem Rusland og Kina, og sammen har vi en afskrækkelse imod USA. Det var ikke det, kineserne ønskede; de har tilbudt USA at samarbejde omkring Bælte & Vej Initiativet; men det er, hvad det fører til.

Lad mig blot påpege to yderligere sidevirkninger af dette. Det er relationen med Europa, for sanktionerne har som deres primære mål leveringen af russisk naturgas og ideen om at bygge endnu en gasledning – Northstream II; som Tyskland har brug for, fordi olieforsyningerne fra Mellemøsten er meget lunefulde pga. den ustabile situation dér. Oliereserverne i Nordsøen er ved at være udtømt. Sanktionerne ville selvfølgelig, fordi USA fremfører, at de har ekstraterritorial bemyndigelse, ramme alle de firmaer, der producerer materialer og byggetjenester til projekter med russerne. Dette er fuldstændig umuligt. Det ville f.eks. også ramme europæiske investorer i USA, hvis de gør forretninger med Rusland; de kunne blive eksproprieret i USA, eller deres kapital indefrosset, og sådanne ting. Dette skaber ødelæggelse. Den Europæiske Union og den tyske regering har allerede sagt, at de vil overveje modforholdsregler; at dette kunne føre til en handelskrig. Forbløffende nok har en talsmand for en førende tænketank, der står den tyske regering nær, netop sagt, at dette vil give bagslag, for, hvorfor skulle lande, der rammes af sanktionerne, være med til at gennemføre dem? Så han forudsiger, at der kommer en boomerang-effekt for amerikanerne; men det er selvfølgelig en effekt, der er meget farlig. Forskellige tyske industrisammenslutninger er ligeledes kommet frem og har sagt, at dette er fuldstændig uacceptabelt.

På et mere fundamentalt plan bringer dette hele spørgsmålet om

international lov (folkeretten) frem. Hvorfor tror USA, at deres amerikanske lov kan træde i kraft i hele verden? Dette er en krænkelse af international lov, og dette er derfor en krise uden fortilfælde. Den har, som jeg sagde, implikationer for den Amerikanske Forfatning, for international lov, for relationerne med Rusland og Kina; den kan, for første gang, bryde alliancen med Europa. Så jeg tror, folk virkelig forstår, at dette må omstødes.

Ross: Fantastisk! Dette sætter virkelig scenen. Kan jeg bede dig om at forklare et bestemt punkt? Du kom med ideen om, at folk har en »deep state« (omtr. 'staten i staten', -red.), der kører USA. Hvor det altså ikke kun drejer sig om denne enkelte lov, men, at der igennem længere tid har været en voksende magt fra visse agents side internt i USA. Lad mig stille dig et spørgsmål om måder, hvorpå folk fortolker disse ting. En måde er, at der simpelt hen er en koldkrigsmentalitet, der ikke er blevet overvundet; folk lever i fortiden og ser stadig Rusland som en trussel, hvor de i tankerne sammenligner Rusland med Sovjetunionen. En anden måde er ideen om »deep state«; at efterretningstjenesterne har udviklet et slags begær efter magt for sig selv. Tag f.eks. eksemplet med J. Edgar Hoover; og at disse tjenester ønsker at køre USA af en særlig grund. Du rejste et spørgsmål, som de fleste kommentatorer ikke rejser, og som er briterne; eller, at der er noget uden for amerikansk indenrigspolitik, der udformer denne opposition til samarbejde med Rusland. Og, med dine mange rejser til Kina og med dit arbejde med Verdenslandbroen – Bælte & Vej Initiativet – har du en meget dyb forståelse af et andet paradigme, der i stigende grad slår rod i verden.

Kunne du sige mere til vore lyttere om, hvad du ser som manglerne i ideen om »deep state« eller den Kolde Krig? Med andre ord, hvad er det, der virkelig promoverer denne opposition til samarbejde med Rusland? Hvad kan vi gøre ved det?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, det er en reminiscens af geopolitik,

og geopolitik er den idé, at man har en gruppe nationer eller en nation, der har en fundamental interesse imod en anden nation eller en anden gruppe nationer; og, om nødvendigt, så kan man kæmpe for dette i krige. Det var denne tankegang, der førte til to verdenskrige i det 20. århundrede, og det er indlysende, at, hvis vi ikke overvinder dette i atomvåbenalderen, så taler vi om faren for den menneskelige arts udslettelse, hvis det kommer til krig. Vi er meget nærmere ved dette, end de fleste mennesker bryder sig om at tænke på. Da Sovjetunionen gik i opløsning mellem 1989 og 1991, opstod der muligheden for at få en varig fredsorden. Kommunismen var blevet besejret, og vi foreslog på dette tidspunkt den Eurasiske Landbro; allerede dengang kaldte vi det, den Nye Silkevej. Det var ideen om at etablere et nyt paradigme med samarbejde i alle deltagende landes interesse. Det ville have været en politik, der i høj grad ville have ændret historiens kurs, men, på det tidspunkt havde man Margaret Thatcher, man havde Bush senior, man havde Mitterand; og de besluttede, at, for at forhindre Rusland i nogensinde igen at rejse sig, fra at reducere Sovjetunionen, der var en supermagt, og til at blive et Rusland, der blot skulle være et tredjeverdensland, der producerede råmaterialer. De besluttede, at, i stedet for at få en fredsorden, så lad os satse på den gamle, angloamerikanske politik med at styre verden som et imperium; og lad os gennemtvinge en unipolær verden. Det var politikken i 1990'erne og begyndelsen af 2000'erne; dette var ideen om regimeskifte, dette var ideen om 'farvede revolutioner'. Dette har ligget til grund for krigerne, der byggede på løgne, i Afghanistan, Irak, mordet på Gaddafi; disse politikker har ødelagt Mellemøsten. De har været årsag til flygtningekrisen; de har næsten udløst et sammenbrud af den Europæiske Union, for der er ikke tale om nogen Union, som det blev klart under flygtningekrisens forløb.

Denne politik står nu for at eksplodere. Alan Greenspan, af alle personer – den person, der igen og igen advarede mod

overstrømmende irrationalitet – er netop trådt frem og har sagt, at der er en ny nedsmeltning af en gældsboble på vej, og at dette vil udløse et krak på aktiemarkedet. Dette imperium er i færd med at kollapse, og jeg mener, det er grunden til, der hersker en sådan desperation for at forhindre Kinas fremvækst; selv om Kina har tilbudt en totalt anden model, der ikke bygger på geopolitik, men derimod bygger på »win-win«-samarbejde; og hvori alle nationer, der samarbejder i Bælte & Vej Initiativet, ville få gavn af det.

Jeg mener, at det, som virkelig står på spil her, er: Går vi tilbage til Det britiske Imperium? Og folk, der kender amerikansk historie, ved meget vel, at Det britiske Imperium aldrig har opgivet ideen om at generobre USA. Kong George III mistede forstanden på tidspunktet for den Amerikanske Revolution, og de forsøgte at vinde Amerika tilbage; først i Krigen i 1812, og dernæst i Borgerkrigen, hvor Det britiske Imperium var allieret med Konføderationen (Sydstats-udbryderstaterne). De finansierede Konføderationen gennem Østkystbankerne. Efter dette indså de, at dette ikke kunne gøres militært, så dernæst forsøgte briterne at underminere det amerikanske *establishment* og overbevise dem om at styre verden som et imperium, der byggede på den angloamerikanske, særlige relation.

Ser man på hele operationen imod Trump, som i realiteten begyndte længe før Trump vandt valget; det var britisk efterretning, der initierede dossiererne, som fabrikerede efterretninger. Men, de blev så selvfølgelig hjulpet af amerikanske efterretningstjenester, hvor strukturen fra Obama-perioden stadig eksisterede. Så man har virkelig – »deep state« er for kort en formulering, for det inkluderer ikke den kendsgerning, at dette er et britisk kup. Det aftalte spil er ikke med Rusland; det aftalte spil er med Det britiske Imperium. Amerikanere må forstå, at hele deres revolution står på spil; Forfatningen – der stadig, med hensyn til forfatninger, er et af de mest fantastiske dokumenter i verden

– den er totalt i fare. Det er allerede blevet overtaget, og dét må det amerikanske folk omstøde.

Ross: Stærke ord. Mange tak. Jeg tror, vores mission står temmelig klart på dette tidspunkt. Vi ser nogle muligheder for, hvad der kan ske, hvis vi skaffer os af med denne mentalitet om global konflikt. Blot et enkelt eksempel ville være, at præsident Trump stoppede Obama-programmet for at bevæbne de såkaldte syriske »oprørsgrupper«. Alene en sådan handling ville være en ændring af den retning, vi har gået i det seneste halvandet årti med de krige for regimeskifte, vi har haft. At sige, det gør vi ikke mere. Vi siger, OK, der kunne blive ting, som hvis vi opgiver dette fremstød for konflikt.

Jeg vil gerne afslutte vores show med nogle ideer til, hvad folk kan gøre, og nogle rapporter om, hvad folk har gjort. Én ting er dette VIPS-memo, som vi har diskuteret og dækket meget på vores webside. Der har været meget aktivitet i landet; vi kan vise jer nogle billeder herfra om et øjeblik, af den form for aktiviteter, vi har været engageret i – stævner på gaden her i New York City. Her er ét til. Det er meget vigtigt, at denne historie kommer ud, for det er absolut eksplosivt; og det virker, det kommer ud. Det er et spørgsmål, som, som vi nævnte, kongresmedlem Rohrbacher har rejst; dette er noget, som bliver rejst af mange af de nye, alternative kilder. Oliver Stone har for nylig igen rejst spørgsmålet, og folk i hele landet rejser det på steder som under møder, der afholdes af kongresmedlemmer. For eksempel havde Ted Lew for nylig et borgermøde i sit valgdistrikt, og han blev af en LaRouche PAC-aktivist spurgt, »Hej, hvis DNC-computerne blev hacket, hvorfor har FBI så aldrig efterforsket dem?« Bare pil denne historie fra hinanden. Der er kommet breve i et pænt antal til avisredaktioner, og som bliver publiceret i aviser i hele landet. Der har været folk, der har indsat annoncer i de lokale aviser, og som siger, at I skal kende til denne historie om, at den russiske hacking var et inside job. Læs

VIPS-memoet; gå ind på LaRouche PAC websiden.

Vi har en tilhænger, der har holdt gårdudsalg for at rejse midler til LaRouche PAC. Vi har folk, der afholder stævner i deres hjemby. Et eksempel fra Connecticut, hvor en LaRouche-tilhænger sagde, »Jeg laver et stævne foran mit rådhus«. Det gjorde han, og vi havde et succesfuldt stævne dér, som blev dækket af lokalaviserne og det hele. Byråd, radiointerviews. Der foregår en masse aktivitet. Vi var f.eks. uden for Chuck Schumers kontor i New York; vi spurgte folk, hvor de syntes, vi skulle 'smide' (chuck) Schumer hen, hvilket ville være en vidunderlig idé. Der er rigtig meget at gøre. Ordet om dette må absolut spredes i sammenhæng med, hvad alternativet kunne blive.

Jeg vil gerne takke Helga Zepp-LaRouche for at være med os her i dag. Jeg vil gerne spørge dig, om du har yderligere kommentarer som afslutning af showet?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at dette er et af de historiske øjeblikke, hvor det er det enkelte individ, der tæller. Jeg ved, mange mennesker er blevet deprimeret, fordi de ikke tror, man kan gøre noget alligevel; men jeg mener, at vi er lige så tæt på Tredje Verdenskrig lige nu, som vi er på et fuldstændig nyt paradigme. Forestil jer blot en fremtid, hvor Amerika igen vil være venner med andre lande. De fleste folk kan godt lide amerikanere; de kan ikke lide det aktuelle kup, og de kan ikke lide de britiske politikere, der er kommet fra den amerikanske regering i de seneste 16 år. Men, det amerikanske folk har givet udtryk for noget meget vigtigt med valget af præsident Trump. Hvis det amerikanske folk omgående ville gribe muligheden for at støtte denne præsident – Trump har indledt en forbedring af relationen med Xi Jinping; han har fundet et godt samtaleniveau med Putin på G20 i Hamborg. Kina har tilbudt at hjælpe med ved genopbygningen af USA's infrastruktur og indbudt USA til at tilslutte sig Bælte & Vej Initiativet i hele verden. Hvorfor kan USA, Rusland og Kina, som de tre, mest betydningsfulde nationer, ikke arbejde

sammen? Hvis dette kan opnås, kan I så forestille jer, at vi kan få en tryk fred i verden? At vi kan arbejde sammen om at fjerne fattigdom, ikke alene i USA, men overalt? Jeg mener, at dette er de spørgsmål, vi bør tale om, og jeg er enormt overbevist om, at der er noget meget godt i det amerikanske folk, der vil sejre.

Ross: Vidunderligt! Godt. Mange tak. Tak til alle for at være med os i dag. Vi beder om, at I bliver medlem af LaRouche PAC; at I følger denne YouTube-kanal og sørger for at modtage besked om alle vore videoer, alt det, vi udgiver. Og det materiale, vi har diskuteret – VIPS-memoet fra *Veteran Intelligence Professionals for Sanity*, og videoerne, vi har fremstillet om spørgsmålet – kan ses på din YouTube-kanal. I finder mere i videobeskrivelsen, og vi har her et link til en af disse videoer til jer. (dansk: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=20816>)

Tak for at se med; lad os se at komme i gang!

USA's vicepræsident Pence promoverer den politiske linje om russisk trussel i Baltikum og Georgien

Tirsdag, den 1. august, 2017 – USA's vicepræsident Mike Pence bruger sin turne til de baltiske stater og Georgien til at promovere den angloamerikanske krigsdagsorden mod Rusland. »Et stærkt og forenet NATO er mere nødvendigt i dag end på noget

andet tidspunkt, siden kommunismen kollapsede for et kvart århundrede siden, og der er ingen større, overhængende fare i de baltiske stater end faren for aggression fra jeres uforudsigelige nabo mod øst«, erklærede Pence på en nyhedskonference i Tallinn i går med de tre, baltiske præsidenter. »Under præsident Donald Trump står USA solidt bag vores løfte om gensidigt forsvar i artikel 5. Et angreb mod én af os, er et angreb mod alle.« Pence lovede, at præsident Trump snart ville underskrive loven om sanktioner mod Iran/Rusland. De tre baltiske stater hilste Pencenes bemærkninger velkommen og opfordrede til, at amerikanske Patriot-batterier blev deployeret i deres lande, og også til yderligere NATO-flypatruljering af deres luftrum.

Pence fortsatte med at udbrede linjen med den russiske trussel i Georgien i dag. »Amerika står sammen med Georgien«, sagde Pence på en fælles pressekonference med premierminister Giorgi Kvirikashvili. »Rusland besætter fortsat i dag en femtedel af georgisk territorium«, sagde Pence med henvisning til Abkhasien og Sydossetien. »USA støtter Georgiens suverænitet og territoriale integritet inden for dets internationalt anerkendte grænser«, sagde Pence. »Og under præsident Donald Trump vil USA modsætte sig enhver nations krav på ethvert tidspunkt, som underminerer dette varige princip.«

Pence udtrykte ligeledes støtte til Georgiens eventuelle optagelse i NATO. »Yderligere fremskridt i de mål, som premierministeren har sat, vil bringe Georgien endnu tættere, og NATO endnu tættere til jeres opfattelse, og det vil styrke båndet mellem vore nationer«, sagde han.

Foto: USA's vicepræsident Mike Pence (venstre) og Georgiens premierminister Giorgi Kvirikashvili, Tblisi, 1. august, 2017.

EU debatterer bankers forebyggende indefrysning af bankindeståender

31. juli, 2017 – Reuters rapporterede i dag, at det er i besiddelse af et udkast til et EU-forslag til en plan om at lade banker, når de mærker insolvensproblemer, indefryse kundernes konti i fra fem til 20 dage. Dette ville finde sted, mens banken bliver »stabiliseret« – med andre ord, mens bankens indehavere af obligationer og store indskud bliver eksproprieret, eller udsat for »bail-in«, i forsøg på at redde banken. En variation af en sådan ny regel ville ikke fuldstændigt indefryse indskydernes midler, men lade dem foretage kun delvise udtræk i løbet af denne 5-20 dages periode.

Planen, som iflg. Reuters rapportering nu debatteres blandt de europæiske lande, som er delt i spørgsmålet, kommer frem kort tid efter, at Spaniens fjerdestørste bank, Banco Popular, blev bankerot efter stormløb på banken, og tre italienske banker fik en bail-out (statslig bankredning) med \$30 mia. af skatteborgerpenge. Italiens banker befinder sig i generel krise, og en yderligere krise hænger over Londons banker, som en repræsentant for Bank of England forsigtigt indrømmede i en tale den 28. juli.

I de italienske bail-outs blev bankindskydere, der havde købt bankobligationer i den fejlagtige tro, at de var »ligesom« indskud, udsat for »bail-in« og mistede det meste af obligationernes værdi til ekspropriering. Dette forslag om nye regler ville udvide dette til også at gælde selve indskuddene, inklusive sikrede indskud, og som altså kunne blive indefrosset.

Reuters rapport antyder, at planen kommer fra den estiske

regering og inden for EU nu er kontroversiel. Men unavngivne folk i den tyske regering sagde til nyhedstjenesten, at Tyskland støtter den, angiveligt for at standse stormløb på banker!

Det modsatte er sandt.

»Vi er stærkt overbevist om, at dette ville give incitament til indskydere til at rende fra en bank meget tidligt«, sagde Charles Bannister i en udtalelse til Sammenslutningen af Finansielle Markeder i Europa (AFME).

Tysk økonomiminister: USA's nye sanktioner er imod international lov

31. juli, 2017 – Den tyske økonomiminister, Birgitte Zypries, fordømte de nye, amerikanske sanktioner, der blev vedtaget i Kongressen, og sagde, at »vi anser disse sanktioner for slet og ret at være i modstrid med international lov... Amerikanerne kan ikke straffe tyske selskaber, fordi disse er økonomisk aktive i et andet land«. Zypries sagde også, at »vi selvfølgelig ikke ønsker en handelskrig«, men, med USA, der har forladt linjen med fælles sanktioner med EU, »er det rigtigt, hvis EU-kommissionen nu undersøger modforholdsregler«. Europa er, sagde hun, rede til at træffe sådanne forholdsregler, også på kort sigt, »også inden for andre områder«. Zypries var vag mht. detaljer.

Udenrigsminister Sigmar Gabriel har ligeledes fordømt sanktionerne, men sagde samtidigt, at det europæiske tilbud til USA om at diskutere problemet stadig foreligger. Han

refererer øjensynligt til et tilbud, som den amerikanske udenrigsminister Rex Tillerson siges at have givet europæiske udenrigsministre om at forklare beslutningen om sanktionerne.

Det Tyske Udenrigsministeriums juridiske stab mener, at den nye lovtekst om sanktioner, pga. dens klausuler om konsultationer, vil være meget forbedret i forhold den første version.

Foto: Den tyske økonomiminister Birgitte Zypries.

Tysk økonomi rystet af kriser – USA's sanktioner mod Rusland må afvises! Af Helga Zepp-LaRouche

Det, vi netop nu oplever, er de forskellige symptomer på det neolibérale, transatlantiske systems fallit, denne model for økonomi og samfund, hvor de nedgjorte »sekundære dyder«, såsom flid, ærlighed, pligtfølelse, pålidelighed, høflighed osv., er blevet erstattet af aktionærers og børsnoteringers værdi, maksimal profit og elitens samtykke om, at den eneste forbrydelse er den at blive fanget. Efter at skatteborgerne og småsparerne allerede i årevis har måttet betale prisen for denne værdiudskiftning, er det nu arbejdspladserne for arbejdere i bilsektoren og bilisterne, der skal hoste op for ulykkerne.

Frankrigs Attali om den næste finanskrise

28. juli, 2017 (Paris) – Jacques Attali, Frankrigs svar på et orakel, talte den 26. juli om det forestående finanskrak. Attali, der var præsident Mitterands grå eminence, men altid ved, hvad vej, vinden blæser, brugte sin onsdagsspalte i avisen *L'Express* til at minde læserne om, at krakket i 2007 ikke blev løst, og at alt tyder på, at tsunamien vender tilbage. Følgende uddrag er taget fra Attalis egen engelske oversættelse på hans webside.

Han talte om problemer, der ikke får megen opmærksomhed, »som om problemet ville forsvinde af sig selv som tiden går«. Blandt disse problemer inkluderer han problemerne med migration, »som må løses en dag, og et problem, der tales endnu mindre om i dag end om andre problemer: den næste, globale, økonomiske og finansielle krise.

Det virker virkelig, som om vi troede, der aldrig mere ville komme en økonomisk og finansiell krise. Og at risikoen for noget sådant endegyldigt kan udelukkes ... Vækst synes at være kommet tilbage overalt. Arbejdsløshed mindskes ... Forsigtighedslovgivning lærte lektien af tidligere kriser og skabte betingelserne for en yderligere styrkelse af de internationale bankers modstandskraft ...

Og dog, hvor absurd er det at antage, at, i nutidens ubegrænsede og utæmmede globalisering, kunne man udelukke finanskrise for altid. Så meget desto mere, fordi tegnene på en forestående krise faktisk er til stede.

1. For det første er statsgæld og privat gæld højere end nogen sinde ... Både statsgæld og privatgæld i de 44 mest indflydelsesrige lande har nået 235 % af BNP, sammenlignet med 190 % af BNP i 2007. Især er amerikanske lån til studerende og kinesiske bankers gæld vildt ude af kontrol. Uden at medregne at sikre betaling af de fremtidige pensioner, som pensionister en dag vil hævde deres ret til, og det er ikke medregnet.
2. Selskabernes aktieværdier er ude af proportion. Og hvad mere er, de seneste fusioner eller opkøb stiger i en eksponentiel rate ude af proportion med de profiler, som disse firmaer nogen sinde vil tjene. Og det er disse værdiansættelser, totalt kunstige, der har forårsaget fraværet af bekymringer over deres modparter: gældsmængden.
3. Bankregler i USA, der blev etableret i kølvandet på finanskrisen i 2007, vil blive nedgraderet og således give amerikanske institutioner en konkurrencefordel over deres konkurrenter og tvinge disse til at påtage sig nye risici i dette område og således gøre den generelle gældsbyrde større.
4. Hverken global vækst eller inflation vil betale regningen nu eller i fremtiden, for at sluge sådanne gældsposter. En måned fra i dag, eller et år eller ti år fra i dag, vil udlånere indse, at deres udlån intet er værd, og de vil begynde at gå i panik og blive bange. Det vil blive udløst af en mere eller mindre ubetydelig begivenhed i Italien, USA, Kina eller Mellemøsten. Centralbanker vil ophøre med at opføre sig som legale Madoff'er og reducere mængden af gratis penge, de nu giver bankerne. Regeringer og selskaber vil se en massiv stigning i låneomkostninger, og for nogles vedkommende vil man stille krav om massive opsparinger for ikke at gå bankerot. Krisen vil vende tilbage, og sammen med den, arbejdsløshed og forringet købekraft.«

Han tilbyder selvfølgelig ikke nogen løsning – kun at skære

ned på gælden og gennemføre »finansiel lovgivning på internationalt plan«. En Glass/Steagall-reorganisering af det vestlige finanssystem eksisterer ikke i hans verdenssyn – men han ved helt bestemt, at kollapset kommer.

ECB gør Eurozone til zombie-økonomi

26. juli, 2017 – Tysklands *Die Welt* har bemærket, at Mario Draghis meddelelse for tre år siden om, at ECB var rede til at intervenere med »hvad der måtte være nødvendigt« for at holde euroen stabil, har store bivirkninger. Draghis strategi med at forsyne ubegrænsede mængder penge til nulrente, har pustet ECB's gæld op på €4,2 billion – svarende til 40 procent af alle eurozonelandenes samlede BNP.

»Med denne terapi har Draghi med held bedøvet symptomerne, men ikke i tilstrækkeligt grad behandlet sygdommen bag symptomerne ... det forøger risikoen for bobler«, citerer *Die Welt* Commerzbanks cheføkonom Jörg Krämer for at advare om.

Die Welt tilføjer, at mange andre økonomer er virkelig bekymrede over bølgen af »zombier«, dvs., selskaber, der kun overlever, fordi de holdes i live af ECB's pengepumpe. Hvis Draghi lod renterne stige igen, ville det føre til en katastrofe for mange af disse »zombier«.

Foto: EDC-chef Mario Draghi, oktober, 2015.

Zepp-LaRouche hilser Sigmar Gabriels krav om ny detente velkommen, men kræver, han fortæller sandheden om Ukraine-kuppet

27. juli, 2017 – I noget, der ligner et skift i politik, har den tyske udenrigsminister Sigmar Gabriel (SPD) krævet en politik for »ny detente«, i et interview til magasinet *Focus* 16. juli, og som vi rapporterede den 20. juli.

Den tyske topdiplomat opfordrede »alle« til at forstå Moskvas holdning i en række internationale spørgsmål. »Putin er skuffet over Vesten«, sagde han, blandt andre årsager, fordi EU holdt forhandlinger om tilknytning med Ukraine, uden at drøfte spørgsmålet med Rusland. Men efter hans mening, kan spændingerne mellem Rusland og Tyskland ikke blive reduceret, før krisen over Ukraine løses.

Det fik formand for Schiller Institutet, Helga Zepp-LaRouche, til at kommentere, at, alt imens Gabriels erklærede ønske om at forbedre relationerne med Rusland og gradvist ophæve sanktionerne var konstruktivt, så er det, der er nødvendigt, en offentlig tilbagevisning af »hele den såkaldte 'narrativ' om det, det førte til Ukraine-krisen«.

Denne krise blev ikke forårsaget af Ruslands angivelige »annektering« af Krim, sagde hun, men var et resultat af årtier lange forsøg på at fremprovokere »regimeskifte«, som førte til »en 'farvet revolution' i Kiev«. Alene USA's Udenrigsministerium havde brugt \$5 mia. frem til februar 2014 på at »promovere demokrati« i Ukraine sådan, som daværende viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender,

Victoria Nuland, dengang offentligt indrømmede. Krisen blev mere akut, fortsatte Zepp-LaRouche, da EU skyndte sig for at få Ukraine ind i en Associeringsaftale, »som ville have oversvømmet Rusland med EU-produkter pga. toldaftalerne mellem Rusland og Ukraine« og som, gennem forlængelse, ville have givet NATO »adgang til Sortehavets havne«.

I virkeligheden var »udviklingen i Østukraine og folkeafstemningen i Krim, der gav flertal til dem, der var favorabelt indstillet over for en tilslutning til Rusland, en reaktion til kuppet, der blev gennemført i Kiev af fascistiske Banderist-styrker, støttet af Vesten.« Denne »udbredte narrativ, som ligger bag anti-Putin-propagandaen, må erstattes af sandheden«, sluttede Zepp-LaRouche.

Foto: Tysklands udenrigsminister Sigmar Gabriel (højre) hilser på sin russiske modpart, Sergei Lavrov, under førstnævntes besøg i Moskva i marts, 2017. Gabriel krævede en dialog for at mindske spændinger.